
FLS ur en thoracals synvinkel

HANNAH SÖDERHOLM

Som ung medicinare och jungfru på Medicinarklubben Thorax var Finska Läkaresällskapet (FLS) för mig det samma som den gråa villan i ändan på grusgången som gick förbi Thorax. Villan var lite som konungaborgarna i sagorna man läser som liten: stor och grå med en vacker park utanför, hemliga och dyrbara skatter inuti och en till synes ogenomtränglig port. Därför var mitt första besök i villan ett högtidligt ögonblick: de mörka allvarliga rummen med äkta mattor och väggarna fyllda med tavlor på framgångsrika läkare med bister uppsyn i kontrast till det ljusa tornet högst upp med en hisnande utsikt ut över Mejlans.

Sällskapet kändes alltså i början rätt främmande, så som allt nytt brukar göra. För en thoracal är det oftast Gerd som är sällskapets ansikte och själ. Även om jag i början var lite rädd för Gerd blev jag snabbt lugnad: ”Kom i håg att också hon i sina ungdomsår festat runt på Thorax!” Under mitt år som ordförande på Thorax och senare har Gerd varit ett riktigt guldkorn. Hade man problem med något på Thorax var det Gerd man kontaktade. Hade någon fest gått lite för vilt till, hade soporna utanför köksdörren blivit rättättna eller rosorna ihjältrampade då var det Gerd som tillrättavisade en.

För en medelthoracal har Sällskapet antagligen varit en rätt avlägsen organisation. Man får höra att Sällskapet är den naturliga fortsättningen på Thorax, och medlemsansökan lämnas nuförtiden in kursvis. Under senare år har mängden gemensamma aktiviteter emellertid ökat. Det ordnas årligen en Thorax-FLS-sits med unga forskare, utbildningsdag för unga läkare och studerande och finns också beröringspunkter t.ex. på styrelsenivå.

Hur ser då en thoracal och en ung läkare på Sällskapet? Jag frågade tio unga läkare, fyra män och sex kvinnor, i ål-

dern 27–35 om deras syn på Sällskapet. Fem av tio tyckte Sällskapet beskrevs bäst av en familjär storebrorsroll (obs! inte Orwellsk) man kunde se upp till medan fyra upplevde att beskrivningen auktoritär fadersgestalt passade bättre. Bara en ansåg att Sällskapet beskrevs bäst med titeln ”gnällig granne”.

Sällskapets problem ansåg nästa alla vara svårigheten att locka unga läkare till sin verksamhet, att utbudet för yngre läkare är litet och att sällskapet är i behov av en förnyring. Om man tar sig en titt på Sällskapets funktionärer ser man att det sist och slutligen är rätt många yngre (under 50 år) som är med och planerar verksamheten. Slående är också att majoriteten av dem är f.d. thoracala ordförande. Men någonting är fel då även en del 50–60-åringar anser sig för unga att delta i Sällskapets aktiviteter.

Frågan kvarstår: Hur skall man få Sällskapet mer attraktivt för unga läkare? Unga läkare gifter sig unga, skaffar barn som rätt unga och jobbar hårt. Var skall man ta sin tid ifrån? Vad om man skulle ordna en barnparkering på Thorax sida då mamma och/eller pappa går på Sällskapets möten. Skulle antalet medverkande då stiga? Av tio frågade ansåg tre att det var mycket sannolikt att de skulle delta i Sällskapets verksamhet om fem år. På skalan ett till fem där ett är osannolikt och fem säkert deltagande om fem år blev medeltalet 3.1, ett i min mening rätt bra medeltal som inger hopp om ökad medverkan.

Kort sagt är Sällskapet ett vetenskapligt samfund där en av huvudpunkterna är att stödja medicinsk forskning. Hur göra vetenskap roligt? Då jag frågade hur roligt dessa tio tyckte Sällskapet var på en skala från 1 (tråkigt) till 5 (fantastiskt roligt) blev medeltalet 2,6 och bara en tyckte att Sällskapet var mycket roligt. Däremot då de fick frågan

hur nyttigt de ansåg Sällskapet vara steg medeltalet till 3,9. och sex av tio tyckte att Sällskapets verksamhet som organisation var mycket viktig.

Av följande icke randomiserade lilla studie kan man, tycker jag, dra följande slutsatser: att Sällskapets verksamhet anses viktig och nyttig om än inte så speciellt sprittande. Många tyckte trots allt att de program som ordnas oftast är bra, och utbildningsdagen prisades högt. Sällskapets positiva och sporrande inställning gentemot unga forskare samt medicinska professionalism i form av Handlingarna togs upp av flera. Beröm fick Sällskapet också för sin aktivitet som förening och bevakningen av de svenskspråkiga läkarnas angelägenheter, vidare för de fina lokalerna samt för möjligheten att dela ut stipendier.

Att locka nya och unga medlemmar är en fråga som förbryllat förening som förening sedan urminnes tider. Sällskapet skulle kunna synas mera i det thoracala livet, ha gemensamma styrelsemöten eller styrelseträffar och ta thoracala initiativ till förändringar och förbättringar på den gemensamma tomten mera seriöst. Då skulle Sällskapet kanske vara en mer naturlig fortsättning efter den thoracala tiden.

Och nu då, åtta år sedan jag var thoracal jungfru? Känns Villan fortfarande som en borg med inlåsta hemligheter? Nej, det kan jag inte säga. Under mitt år som ordförande och senare som aktiv thoracal och nu medlem i Handlingarnas redaktion har jag vistats flera timmar i det otroliga biblioteket på möten, sångövningar i pianorummet och otaliga sitsar i salen. Såväl Villan som Sällskapet har blivit bekant och nästan familjärt för mig. Sällskapet har tack vare sina styrkor, som den sociala samvaron och resurserna, något unikt att erbjuda också kommande läkargenerationer.